

BORSODI L. LÁSZLÓ

Füstcsóva, szilánkok

Ujjaim mozgása egyenletes,
hozzád igazítom lépésemet,
időbeosztásom téged követ,
csak teát, vizet, kávét iszom,
étrendem hozzád soványít,
régi ruháim miattad zsákban,
az újak simításodat dicsérik.
Szavaim gondosan érintgetnek,
csendem is szelíden ölel meg,
érted lélegzetemet fojtom vissza,
vonatom füstcsóvaján robog feléd.
És mégis, mégis!
Csak foglalt telefonvonal,
kései félüzenetek, vagy az se,
az órák üresen elzörögnek,
fémesen koccan, mi csilingelt,
saját visszhangjától fél a konyha,
a szoba kéjesen nem nyög fel,
kaszasuhanás minden mondat.
Olyan lettem, mint egy elhagyatott
állomás: a sínek még megvannak,
még áll az állomásépület, de ab-
lakai betörve, a szilánkok között
átfúj a szél. Ül az idő egy padon,
mint ottfelejtett öregember.
S bár nem szeretnénk, egyszer
megmozdul, közénk csoszog –
téged összetör, engem sötétjébe fojt.

Csíkszereda, 2024. február 8.

Visszabontás

Te vagy a mélykék, őszi ég,
te vagy a hegyek közötti visszhang,
te vagy a vad, bozontos erdő,
te vagy a bokrok, fák, füvek,
te vagy a szőkén sárgálló mező,
te vagy a lüktető-áramló tenger,
te vagy a magába húzó kút,
te vagy az utcák szélessége-hossza,
te vagy a méltóságos paloták, kertek,

te vagy a zsoldárokozó templomok,
 te vagy az otthon, amely befogad,
 te vagy a meleg szavak, mondatok,
 gondoltam, de egy napon mintha
 mondataidba jégmadár fészkelne,
 mintha otthonod lakássá huzatosodna,
 a zsoldárok helyén üres templom,
 kihalt kertek, betört szemű paloták,
 mintha megfojtana a hozzád vezető utca,
 és elapadna a kút, mely voltál.
 A tenger helyén pocsolya, a mezőkön
 átsüvít a szél, földjében egér rág,
 bokrok, fák helyett kórók, kiégett fű,
 az erdőből csutakok, csonkok és csontok.
 Hiába kérdeznék, visszhang sem felel,
 csupán a csupasz ég, isten hidege,
 kezem száraz leveleket morzsol.

Kolozsvár – Csíkszereda, 2024. március 29–31.

Csődeljárás

Nem tudni, milyen nap volt, az évszak is mellékes,
 de először a térközsabályozás mondta fel a szolgálatot:
 túl kiszámíthatóvá vált minden mozdulat, érintés,
 a távol túl közel lett, a közel elviselhetetlen tapadássá.
 Nem szült várakozást a még ki nem mondott kérdés,
 s mi korábban magasfeszültség volt, most fázisesés.
 Éjszakák és nappalok egynemű, sűrű masszája helyett
 jött a napi program, szálkákra szálazott hetek, hónapok.
 Elszalasztott szeretkezéseikre gondoltak, a hideg ágyra,
 és a mondatok előreláthatatlan kivonulása is megkezdődött:
 a közöttük levő csend olyanná terebélyesedett,
 mint végeláthatatlan várakozás áramkimaradás idején.
 Majd a teljes mondatok hiányos mondatokká zsugorodtak,
 egyre gyakrabban érthetetlenül kapcsolódtak szószerkezetek,
 végül a szókészlet jelentett be csődeljárást maga ellen.
 Innen kezdődik, gondolhatták, a gesztusok grammatikája,
 de erre már nincsenek egyértelmű bizonyítékok.
 Talán ha lenne egy másik szem, egy másik értelem,
 mely a nyomukban maradt romok elhelyezkedéséből olvasna,
 nem azért, hogy újrarendezzen, elhelyezzen, nevet adjon,
 nem azért, hogy megértse, mire volt jó az évek zuhanása,
 hanem hogy megláthassa, legalább megpillanthassa,
 milyen onnan, túlról egy előre meg nem írt visszapusztulás.

Kolozsvár – Csíkszereda, 2024. január–február